

5 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА

ИИСУС ХРИСТОС И САМАРЯНКАТА

И тъй, дохожда в самарийския град, наричан Сихар, близо до землището, което Иаков бе дал на сина си Иосифа. Там беше Иакововият извор. Уморен прочее от път, Иисус седеше си тъй при извора. Часът беше около шестия. Дохожда една жена от Самария да си начерпи вода. Иисус ѝ казва: дай Ми да пия. Защото учениците Му бяха отишли в града да купят храна. Жената самарянка Му казва: как Ти, бидейки иудеин, искаш да пиеш от мене, която съм жена самарянка? (Защото иудеите нямат сношение със самаряните.) Иисус ѝ отговори и рече: да би знаела дара Божий и кой е Оня, Който ти казва: дай Ми да пия, ти сама би изпросила от Него, и

Той би ти дал вода жива. Жената Му казва: господине, ни почерпало имаш, по и кладенецът е дълбок: отде тогава имаш живата вода? Нима Ти си по-голям от отца ни Иакова, който ни даде тоя кладенец, и сам той от него е пил, и синовете му, и добитъкът му? Иисус ѝ отговори и рече: всякой, който пие от тая вода, пак ще ожадне; а който пие от водата, която Аз ще му дам, той вовеки няма да ожадне; но водата, която му дам, ще стане в него извор с вода, която тече в живот вечен. Казва Му жената: господине, дай ми тая вода, за да не ожаднявам и да не дохождам тук да вадя. Иисус ѝ казва: иди повикай мъжа си и дойди тука. Отговори жената и рече: нямам мъж. Иисус ѝ казва: добре каза, че мъж нямаш; защото петима мъже си имала, и тоя, когото сега имаш, не ти е мъж; това право си каза. Казва Му жената: господине, виждам, че Ти си пророк. Нашите бащи се покланяха в тая планина, а вие казвате, че в Иерусалим е мястото, дето трябва да се покланяме. Иисус ѝ казва: жено, повярвай Ми, че настъпва час, когато нито в тая планина, нито Иерусалим ще се поклоните на Отца. Вие се кланяте на това, което не знаете, а ние се кланяме на това, което знаем, защото спасението е от иудеите. Но иде час, и дошъл е вече, когато истинските поклонници ще се поклонят на Отца с дух и с истина, защото Отец иска такива да бъдат, които Му се покланят. Бог е дух: и тия, които Му се покланят, трябва да се покланят с дух и с истина. Казва Му жената: зная, че ще дойде Месия, наричан Христос; когато Той дойде, всичко ще ни възвести. Иисус ѝ казва: Аз съм, Който говоря с тебе. В това време дойдоха учениците Му и се почудиха, задето Той се разговаря с жена; ала ни един не рече: какво искаш, или какво приказваш с нея? Тогава жената остави стомната си и отиде в града и казва на човеците: дойдете и вижте един човек, който ми каза всичко, що съм направила: да не би Той да е Христос? Тогава те излязоха из града и идеха към Него. Между това учениците Го молеха, казвайки: Рави, яж! Но Той им рече: Аз имам храна да ям, която вие не знаете. Поради това учениците думаха помежду си: да не би някой да Му е донесъл да яде? Иисус им казва: Моята храна е да изпълнявам волята на Оногова, Който Ме е пратил, и да извърша Неговото дело. Не вие ли казвате, че още четири месеца, и жетва ще дойде? Аз пък ви казвам: подигнете си очите и погледнете нивите, че са побелели и

узрели за жетва. Вече и жетварят получава награда и събира плод за вечен живот, за да се радват заедно сеячът и жетварят. Защото в този случай права си е думата: един сее, а друг жъне. Аз ви проводах да жънете онова, за което вие не сте се трудили; други се трудиха, а вие влязохте в техния труд. И много самаряни от оня град повярваха в Него по думите на жената, която свидетелствуваше: каза ми всичко, що съм сторила. Затова, когато самаряните дойдоха при Него, молиха Го да постои при тях; и Той престоя там два дена. И още по-много народ повярва поради словото Му. А на жената думаха: ние вярваме не вече поради твоето казване; защото сами чуваме и знаем, че Този наистина е Спасителят на света, Христос.

(Йоан 4:5-42)

Образът на жената самарянка от днешния евангелски откъс е действително впечатляващ. Сяда като ученичка и слуша внимателно отговорите, които Господ дава на многото ѝ въпроси.

Това обстоятелство ни напомня друго подобно от Евангелието – с Мария, която седи в нозете на Христос, и Марта, която се оплаква. Тогава Иисус Христос намерил удобен случай да изтъкне предаността на Мария към Неговото учение.

Разговорът на Христос със самарянката е най-пространният, който се е запазил в Новия Завет. Безспорно има случаи, когато Господ поучавал часове наред и слушателите Му прегладнели. Както в пустото място, където се наложило да ги нахрани с пет хляба и две риби.

В днешното евангелско четиво разговорът има строго личен характер. Христовите ученици нудуумяват как Той говори с човек от друг народ и при това жена. Господ обаче подчерта това, което е безспорна истина, т.е. вярата, стремежът да научат нещо ново и привързаността на жените.

Не са нужни много усилия, братя, за да се убеди човек, че жените първи тичат и пълнят храмовете по празниците, жените прибегват до духовниците, за да се избавят от тиранията на беса, жените протягат ухото си, за да слушат словото Божие и да го спазват. Не че и мъжете нямат същото поведение. Обаче жените са особено чувствителни и за живота, и за смъртта. Те самите зачеват живота и желаят това, което раждат, да живее вечно. Затова и винаги търсят извора на живота.

Жените християнки знаят, че извор на живота е пресветата Майка Богородица, която ражда Богочовека Иисус Христос от Светия Дух, и имат непоклатима вяра, че Богочовекът възкресява от гроба всички хора, както Сам Той възкръсна. Тази велика истина първи разгласили жените-мироносици и оттогава всички вярващи християнки имат същата убеденост.

Вярата във възкръсналия Христос се храни, пуска корени и дава плод от тялото и кръвта Господни, братя, затова и непрестанно ви приканвам да се причастявате. За да осъзнаете, че живеете в богочовешкото тяло на Господ и че Сам Господ със силата на Светия Дух живее във вашето тяло.

Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“

